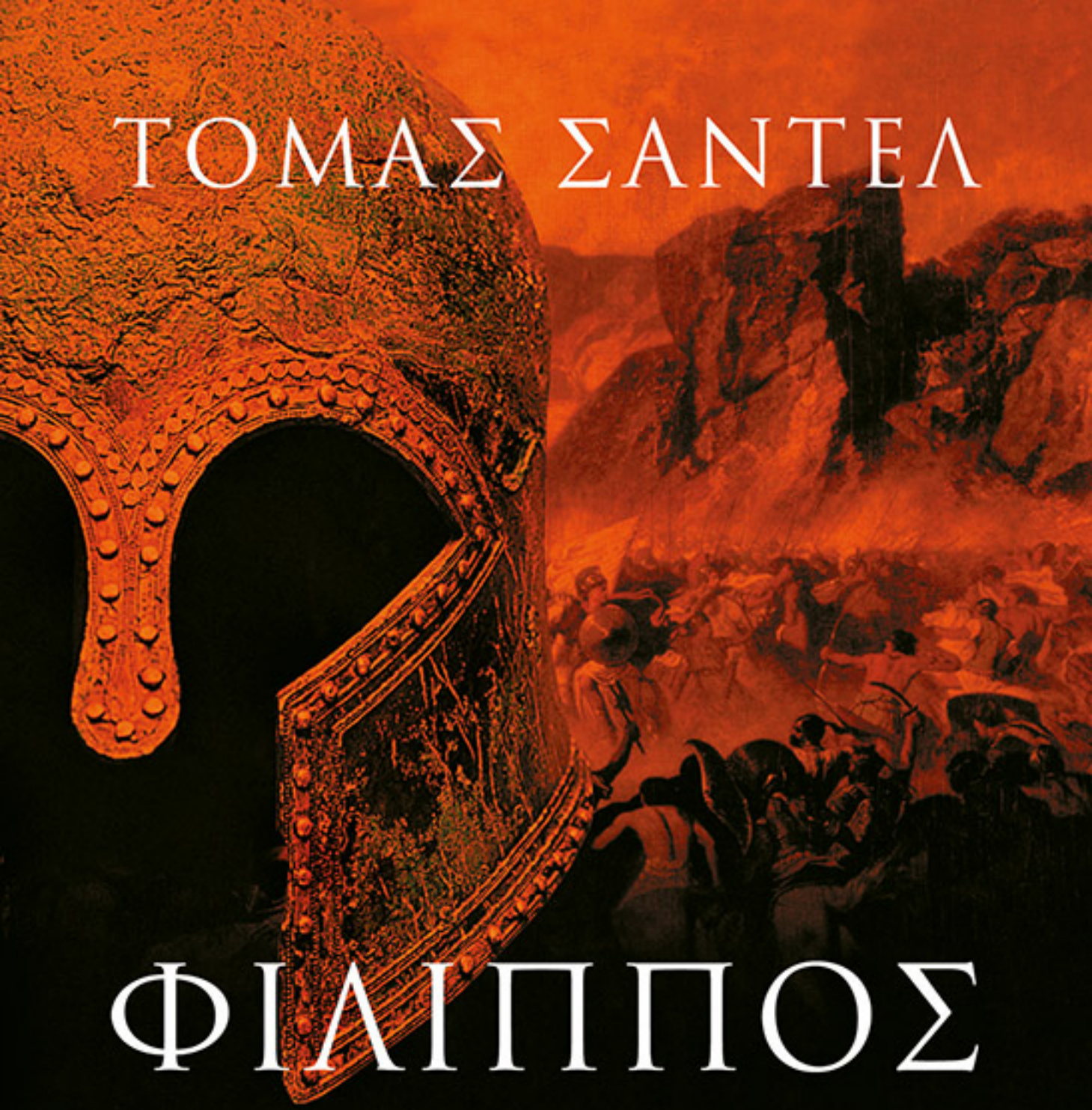

ΤΟΜΑΣ ΣΑΝΤΕΛ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Ο ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΓΕΝΙΑΣ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφαλαιο 1

Το τέταρτο παιδί

383 π.Χ.

α

Η Ευρυδικη διωχνει με το χερι της το σμήνος των κουνουπιών καθώς η άμαξα προχωρά βαριά στον κακοτράχαλο δρόμο. Η Μαρνίκη νομίζει ότι της γνέφει και τρέχει στο πλάι της. «Θέλετε τίποτα, κυρία;»

«Όχι, όχι, Μαρνίκη, εκτός αν μπορείς να συντομεύσεις τη διαδρομή και να βγάλεις αυτό το μωρό από την κοιλιά μου...» – και η φωνή της Ευρυδίκης σβήνει κουρασμένα. «Όχι, Μαρνίκη, δε χρειάζομαι τίποτα».

«Φτάσαμε, μαμά;» Η φωνή του εξάχρονου κοριτσιού έρχεται μέσα από την άμαξα.

«Σσσς, Ευρυνόη, θα ξυπνήσεις τον αδελφό σου. Κοιμήσου λίγο ακόμα». Ωστόσο, η Ευρυδίκη απορεί πώς μπορεί και κοιμάται κάτω από το αποπνικτικό κουβούκλιο της άμαξας.

Δίπλα στην Ευρυδίκη, ο αμαξάς αναδεύεται και φτύνει στο δρόμο. «Με το συμπάθιο, κυρία, αλλά όσο προχωράμε αργά, προχωράμε σταθερά. Πρέπει να είμαστε στην πόλη πριν νυχτώσει. Κι όταν ο ήλιος φτάσει στο ζενίθ, θα σταματήσουμε στο χωριό των ξυλοκόπων».

Η Ευρυδίκη ξέρει ότι η τωρινή κατάσταση είναι προσωρινή. Μετά από τέσσερις μήνες στη Λάρισα, θα έπρεπε να είναι ευχαριστημένη που γύριζε στις Αιγές*. Αλλά εκείνη νιώθει

* Η μετέπειτα Βεργίνα. (Σ.τ.Μ.)

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

θυμωμένη. Δεν είναι η επιστροφή που ποθούσε. Αντί να σέρνονται προς τις αρχαίες Αιγές, θα έπρεπε να γυρίζουν όλοι στην Πέλλα για να ξαναπάρουν τα εδάφη τους.

Επί δύο χρόνια κρατούσαν τα απομεινάρια του βασιλείου τους ενώ άλλοι σπαταλούσαν τα πλούτη του. Επί δύο χρόνια άκουγαν δικαιολογίες και λόγια παρηγοριάς από επίσημους φίλους –όπως τους Αλευάδες της Λάρισας– που όμως δεν μπορούσαν να τους προσφέρουν τίποτα περισσότερο.

Κι όταν φτάσουν στις Αιγές, η εμφάνιση του συζύγου της, του βασιλιά, δεν πρόκειται να κατευνάσει την οργή της. Θα μάθει βέβαια για την επιτυχία της εκστρατείας του στην Ήπειρο. Κατά τη γνώμη της πάντως, θα μείνει αυτός που είναι, ο αδύναμος που έχασε το θρόνο του.

Όταν ήταν νέα και ο πατέρας της την έδωσε στον Αμύντα για να επισφραγίσει τη συμμαχία μεταξύ ορεινών και πεδινών, οι προσδοκίες της ήταν μεγάλες. Ναι, πολύ μεγάλες. Παρόλο που ήταν μικρή, ούτε καν σε ηλικία γάμου, και ο Αμύντας είχε περάσει την πρώτη νεότητα, ήταν ωστόσο ο καινούργιος βασιλιάς. Κι εκείνη η βασίλισσα. Θα βασίλευαν τα δικά της παιδιά. Όχι τα παιδιά από τον πρώτο του γάμο, κι ας είχαν γνήσιο βασιλικό αίμα.

Το μωρό σαλεύει μέσα της, επηρεασμένο ίσως από τις σκέψεις της. *Είσαι κι εσύ αγόρι λοιπόν*, σκέφτεται η Ευρυδίκη. Έχει ήδη τρία παιδιά και τώρα πάει για το τέταρτο. Ε, λοιπόν, αυτό θα είναι το τελευταίο. Φέρνει στο νου της το πλαδαρό, μαλλιαρό κορμί του Αμύντα. Δεν έχει τη δυνατότητα να κάνει άλλο παιδί, σε αντίθεση με τον κτηνώδη Ιλλυριό Βάρδυλη που εξακολουθούσε να σπέρνει πολεμιστές, κι ας ήταν ακόμα πιο ηλικιωμένος από τον Αμύντα.

Ο Αμύντας προσπαθεί να γραπωθεί από το θρόνο του, χρειάζεται μια εξωτερική δύναμη για να τον βοηθήσει να διατηρήσει το περικυκλωμένο από λύκους βασίλειό του. Τώρα

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

φλερτάρει με τους Σπαρτιάτες, σκέφτεται αηδιασμένη η Ευρυδίκη. Οι Σπαρτιάτες ως αντίβαρο των Ολυνθίων. Και προηγουμένως είχε ζητήσει υποστήριξη από τους Αθηναίους. Την πρώτη χρονιά τον είχαν γλιτώσει οι Θεσσαλοί από τις λεηλασίες του Βάρδυλη και της φυλής του.

Χρειάζεται πάντα βοήθεια, γιατί δεν είναι πια πρώτος μεταξύ ίσων ούτε στην ίδια του τη χώρα. Όλοι οι πεδινοί αρχηγοί ερίζουν συνεχώς. Τι αρχηγία περιμένεις από μια οικογένεια που σκοτώνει τα ίδια της τα αδέλφια, ανίψια και ξαδέλφια; Ωστόσο, ο Αμύντας επέζησε. Είναι ένας από τους τελευταίους του κλάδου των Τημενιδών και πρέπει να παλεύει με μακρινά ξαδέλφια.

Ένας καβαλάρης έρχεται από το δρόμο προσπερνώντας τις άμαξες, τους λογχοφόρους και τους υπηρέτες. Η Ευρυδίκη βλέπει πως είναι δικός της, από τις Αιγές. Καθώς ο καβαλάρης πλησιάζει, εκείνη συνειδητοποιεί ότι είναι ο Πτολεμαίος και το ενδιαφέρον της μεγαλώνει.

«Βασίλισσα Ευρυδίκη, ο βασιλιάς μού ζήτησε να σας φροντίσω».

«Μα έρχεσαι μόνος σου, ξάδελφε. Θα μου προσφέρει ανακούφιση το σπαθί σου; Ή μήπως η δική σου προσταγή περνάει περισσότερο από τη δική μου;»

Ο Πτολεμαίος βάζει τα γέλια. «Ούτε το ένα ούτε το άλλο, κυρά μου. Απλώς ο βασιλιάς δείχνει το ενδιαφέρον του και θα είναι μεγάλη χαρά για μένα να σας φροντίσω».

«Φοβάμαι ότι περνάς πολύ καιρό στην Αθήνα μαθαίνοντας να κολακεύεις τις γυναίκες».

«Να είσαι σίγουρη, ξαδέλφη, ότι οι άντρες στο Νότο θεωρούν καλές μόνο τις γυναίκες της φυλής τους».

Η Ευρυδίκη, που σκέφτεται όπως στο Βορρά, αποκρίνεται: «Και τι σκέφτονται για τις κακές γυναίκες;»

«Αν είναι άξιες, τις θεωρούν ελκυστική συντροφιά. Αν όχι, τότε δεν τις σκέφτονται καν».

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

Το χιούμορ του Πτολεμαίου αναζωογονεί την Ευρυδίκη και την κάνει να νιώθει βασίλισσα και γυναίκα. «Και πώς σκοπεύεις να μας βοηθήσεις στο ταξίδι;»

Ο Πτολεμαίος δείχνει προς τις Αιγές και η Ευρυδίκη βλέπει τον υπηρέτη του να έρχεται φέρνοντας ξεκούραστα άλογα. «Αν σε βοηθήσει η υπηρέτριά σου, θα σε βάλουμε πάνω σ' αυτή την ήρεμη φοράδα. Στο χωριό, που είναι αμέσως μετά τη στροφή και πέρα απ' αυτά τα δέντρα, σας περιμένει φαγητό. Από κει, θα φτάσουμε στις Αιγές νωρίτερα απ' ό,τι με την άμαξα».

«Ίσως σε έστειλαν οι θεοί, Πτολεμαίε». Η Ευρυδίκη γυρίζει προς την υπηρέτριά της και λέει: «Μαρνίκη, πες στην Κλείφα να μείνει με την Ευρυνόη και τον Περδίκκα. Και μετά βοήθησέ με να ανεβώ στο άλογο».

β

«Σου το λέω, Αμύντα. Αυτοί οι Σπαρτιάτες θα γίνουν ζόρικα αφεντικά».

«Είσαι νέος, Δέρδα» – ο βασιλιάς χαμογελάει δείχνοντας προς το σημείο όπου ο Σπαρτιάτης διοικητής Ευδαμίδας συσκέπτεται με τους αξιωματικούς του. «Τώρα είναι ισχυροί και θα τσακίσουν την Όλυνθο για χάρη μας. Ξέρεις τι έκαναν στην Ήπειρο. Έδιωξαν τον Αλκέτα. Ωστόσο, δεν καταλαβαίνουν τους βόρειους. Κάποια μέρα, ο Αλκέτας ή κάποιος άλλος από την οικογένειά του θα ξαναπάρει το θρόνο του. Κι εμείς, με τον καιρό, θα ξαναπάρουμε την Πέλλα με τις πλάτες των Σπαρτιατών. Αλλά εκείνοι δε θα μείνουν στο Βορρά και στο τέλος θα επικρατήσουμε εμείς, γιατί εμείς είμαστε ο Βορράς».

«Θα ένιωθα καλύτερα αν ο Μήδιος μπορούσε να μας δανείσει τη δύναμη της οικογένειάς του».

«Οι Αλευάδες πρέπει να αντιμετωπίσουν τους γείτονές

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

τους στη νότια Θεσσαλία. Σε λίγο θα ικετεύουν να τους βοηθήσουμε ενάντια στους εξαδέλφους τους». Ο Αμύντας χαμογελάει πάλι ευχαριστημένος, γιατί έτσι θα ξεπληρώσει την καλοσύνη που του έδειξαν στο παρελθόν και, ταυτόχρονα, θα διαθέτει τη δύναμη να βοηθάει τους φίλους του. «Όσο εσείς οι Ελιμιώτες και εμείς οι Μακεδόνες είμαστε μαζί, θα νικάμε τους εχθρούς μας».

Ο Ευδαμίδας διαλύει τους άντρες του και πλησιάζει. «Οι αξιωματικοί μου λένε ότι δε μας δώσατε καλή περιοχή για να στρατοπεδεύσουμε».

«Ζητάμε συγγνώμη, Ευδαμίδα. Θα κανονίσουμε να μείνει ο στρατός σου γύρω από το ναό του Ηρακλή». Η αξία, η πειθαρχία και ο στρατός δίνουν το δικαίωμα στη Σπάρτη να αποφασίζει για το πεπρωμένο των άλλων. «Ξέρω τι πλεονεκτήματα μας παρέχετε βοηθώντας μας να ξαναπάρουμε αυτά που μας ανήκουν. Και τι πλεονεκτήματα έχετε εσείς εμποδίζοντας την Όλυνθο και τους συμμάχους της να γίνουν πανίσχυροι».

«Ως πρώτη πόλη των Ελλήνων, έχουμε χρέος να εξασφαλίσουμε σταθερότητα» αποκρίνεται ο Ευδαμίδας.

«Σίγουρα, διοικητή. Κι ένας σταθερός Βορράς δε χαρίζει δύναμη στην Αθήνα ενώ προσφέρει στη Σπάρτη έναν ασφαλή δρόμο προς την Περσία» συμφωνεί ο Αμύντας. *Πόσο λίγο καταλαβαίνουν οι Σπαρτιάτες τους βόρειους*, σκέφτεται.

«Απόψε θα συγκεντρώσω το στρατό μου. Σε δύο μέρες, θα πρέπει να περάσω τον Αλιάκμονα για να βρω καινούργια βοσκοτόπια. Έτσι θα πιεστούν ακόμα περισσότερο οι Ολύνθιοι» παρεμβαίνει ο Δέρδας.

«Θαυμάσια. Μόλις φτάσει το πεζικό του Αμύντα και η βασίλισσα, θα μπορέσουμε να σας ακολουθήσουμε». Ο Ευδαμίδας είναι ευχαριστημένος.

«Δέρδα, θα μείνεις να χαιρετήσεις την Ευρυδίκη;» ρωτάει ο Αμύντας.

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

Ο Δέρδας γελάει ξέροντας πόσο αγχώνει τον Αμύντα η δυσαρεστημένη Ευρυδίκη. «Ξάδελφε, θα μείνω στο πλευρό σου οτιδήποτε κι αν σερβίρεις για να περιποιηθείς τους συντρόφους σου. Μετά όμως θα φύγω».

Ο Αμύντας νιώθει ανακούφιση και απορεί με το πόσο πολύ βασίζεται στο Δέρδα. Πόσο περίεργη είναι η βούληση των θεών που αποφασίζουν ποιες φιλίες θα στεριώσουν. Πριν από δέκα χρόνια, ο Δέρδας σκότωσε τον τότε βασιλιά των Μακεδόνων ανταποδίδοντας μια προσβολή. Με τον τρόπο αυτό, άνοιξε το δρόμο για τον Αμύντα. Από τότε στέκονται ο ένας στο πλευρό του άλλου.

Στο διάδρομο ακούγονται βήματα και σε λίγο ο μικρός Αλέξανδρος τρέχει ακολουθούμενος από τον ασθμαίνοντα δάσκαλό του. «Γεια σου, πατέρα. Η πομπή φάνηκε και μπροστά είναι η μητέρα με τον άρχοντα Πτολεμαίο».

γ

Η Κλεοπάτρα κοιτάζει από τη σκάλα. Δαυλοί φωτίζουν την αίθουσα του συμποσίου όπου ο Αμύντας προσφέρει στους καλεσμένους του αγριόχοιρο, πιτσούνια, ψητό ελάφι και αρνί, μαζί με ψωμί, τυριά και φρούτα από τα κτήματά του. Ο Ιόλαος πρωτοστατεί σε ένα τολμηρό τραγούδι. Η Κλεοπάτρα νιώθει αντιφατικά αισθήματα. Ικανοποίηση που οι υπηρέτες είναι εργατικοί και αποδοτικοί γιατί βρίσκονται υπό τις διαταγές της. Μια μικρή περιφρόνηση για τη ματαιοδοξία των πιωμένων αντρών. Ευχαρίστηση που ο Αμύντας γυρίζει πάλι στις Αιγές. Απογοήτευση που η Ευρυδίκη θα ξανακάνει κουμάντο στο νοικοκυριό. Βεβαιότητα ότι ο Αμύντας πρέπει να μάθει πως έπιασαν τη γυναίκα του οι πόνοι. Ωστόσο, κανείς δεν πρέπει να καταλάβει αυτά τα αισθήματα. Της αρκεί να νιώθουν γι' αυτήν δέος όσοι δεν είναι Τημενίδες και σεβασμό όσοι είναι.

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

Αυτή δεν ήταν σύζυγος των δύο τελευταίων ισχυρών βασιλέων της Μακεδονίας, πατέρα και γιου; Και ο δικός της γιος, παιδί από το δεύτερο γάμο, ανέβηκε στο θρόνο για λίγο και μετά πέθανε. Ωστόσο, εκείνη φρόντισε να πάρει η εγγονή της τον Αμύντα, έστω κι αν εκείνος έκρυψε το Δέρδα, το δολοφόνο του γιου της. Ναι, ξέρει τι θα πει θρόνος. Έτσι, ο Αμύντας χρειάζεται εκείνη και εκείνη χρειάζεται το βασιλιά.

Θαυμάζει τον Αμύντα, αν και αυτός μπορεί να μην το ξέρει. Άλλοι, όπως ο Ευδαμίδας ή η εγγονή της η Ευρυδίκη, μπορεί να τον περιφρονούν, η Κλεοπάτρα όμως ξέρει ότι ο Αμύντας θα διατηρήσει το θρόνο του όσο ζει. Είναι πεισματάρης και πανούργος. Θα καβαλήσει αυτό το άγριο άτι που λέγεται Μακεδόνες. Κι αν πέσει κάτω, θα ξανασηκωθεί.

Το μεγάλο τραγούδι τελειώνει. Ο Αμύντας, λάμποντας ολόκληρος και φωνάζοντας διάφορες βωμολοχίες, φέρνει στον Ιόλαο δύο κούπες ξέχειλες κόκκινο κρασί. *Έτσι μπράβο*, σκέφτεται η Κλεοπάτρα. *Έχε τον Ιόλαο με το μέρος σου*. Η οικογένειά του υπήρξε εξαρχής στήριγμα για τους Τημενίδες όταν τα τρία αδέλφια κατέβηκαν από τα βουνά. Ο Ιόλαος, που προσπαθεί να εμπνεύσει λίγη γενναιότητα σ' αυτό το συρφετό από χωριάτες που στρατολόγησες. Ο Ιόλαος, που τον χρειάζεσαι για να εξασφαλίσεις την ηγεμονία σου.

Η Κλεοπάτρα πλησιάζει. Οι άντρες ησυχάζουν βλέποντάς την, όπως τα πρόβατα κάτω από το βλέμμα του βοσκού.

«Τι νέα, Κλεοπάτρα;» φωνάζει ο Αμύντας.

«Έπιασαν οι πόνοι τη βασίλισσα Ευρυδίκη, βασιλιά μου».

Ο Πτολεμαίος, ο Δέρδας, ο Ιόλαος και οι άλλοι βγάζουν αμέσως μια κραυγή. «Βασιλιά Αμύντα, είθε ο Δίας να προστατέψει εσένα και τους δικούς σου. Είθε το παιδί να γεννηθεί δυνατό και με την εύνοια όλων των θεών!» Όσοι δεν κρατούν κούπες στο χέρι αρπάζουν γρήγορα τις δικές τους ενώ οι βόρειοι κατεβάζουν το κρασί τους και μετά βγάζουν μια δια-

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

περαστική πολεμική κραυγή. Ο Ευδαμίδας και οι αξιωματικοί του, για να μην υστερήσουν στην κρασοκατάνυξη των βαρβάρων, δίνουν τις δικές τους ευχές στον πατέρα και το παιδί αλλά με τις εκλεπτυσμένες φράσεις των νότιων Ελλήνων. Σε λίγο, στην αίθουσα αντηχούν γέλια και χοντροκομμένα αστεία με σεξουαλικά υπονοούμενα.

Όλο αυτό το διάστημα, η Κλεοπάτρα στέκει περήφανα και περιμένει. Λεπτή, στητή και ψηλή για γυναίκα, με τα πυκνά ασημένια της μαλλιά μαζεμένα σε κότσο, δίνει το μέτρο της συμπεριφοράς.

Ο Αμύντας απομακρύνεται από τη συντροφιά του. «Πώς πάει λοιπόν η κυρά μου, Κλεοπάτρα;»

«Η Ευρυδίκη θα γεννήσει κι αυτό το παιδί εύκολα, όπως τα άλλα τρία» απαντάει ξερά η Κλεοπάτρα.

«Ναι, είναι καλόγεννη. Ωστόσο, η Γυγαία πέθανε στη γέννα του τέταρτου παιδιού». Ο Αμύντας θυμάται την πρώτη του γυναίκα. Τα τρία αγόρια αυτής της ένωσης είναι αποξενωμένα από τον πατέρα τους. Είναι πια άντρες και υποστηρίζουν τον αντίπαλο του πατέρα τους Αργαίο, γεγονός που ο Αμύντας προτιμά να αγνοεί, αν και οι γιοι του έχουν ειδοποιηθεί κρυφά να φύγουν από την Πέλλα και να γυρίσουν στα κτήματά τους πριν φτάσει ο πατέρας τους και οι Σπαρτιάτες σύμμαχοί του.

«Η Ευρυδίκη δεν είναι Γυγαία» τον βεβαιώνει η Κλεοπάτρα. «Είναι ορεσίβια γυναίκα, κι ας μένει στα πεδινά. Έλα, άσε τους μεθυσμένους φίλους σου. Πήγαινε στα παιδιά σου και ετοιμάσου να δεις τη γυναίκα σου όταν τελειώσει η γέννα».

δ

Ο Αμύντας κάθεται στο δωμάτιο της κόρης του. Ο Αλέξανδρος και η Ευρυνόη κάθονται απέναντι από τον πατέρα τους.

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

Φοράνε όλοι μάλλινους χιτώνες. Περιμένουν να ντύσει η τροφός τον Περδίκκα. Και να τους φωνάξει η Κλεοπάτρα.

«Τι όνομα θα δώσεις στο μωρό;» ρωτάει η Ευρυνόη.

Η Κλεοπάτρα στέκεται στην πόρτα. Όταν την προσέχουν και οι τρεις, λέει: «Βασιλιά μου, η βασίλισσα είναι έτοιμη να σας δεχτεί. Ο Περδίκκας σάς περιμένει στον προθάλαμο».

Ακολουθούν στο διάδρομο την Κλεοπάτρα που κρατάει ένα δαυλό. Στην πόρτα του διπλανού δωματίου ο νυσταγμένος τρίχρονος Περδίκκας τους περιμένει κρατώντας την τροφό του από το χέρι.

Φτάνουν στο δωμάτιο του τοκετού όπου όλα τώρα είναι ήσυχα. Ο Αμύντας μπαίνει στο μισοφωτισμένο χώρο. Η γυναίκα του είναι κουρασμένη αλλά ξύπνια και το βρέφος κοιμάται δίπλα της. «Γεια σου, μανούλα. Είσαι καλά;» ρωτάει ο Αμύντας. Βλέποντας την Ευρυδίκη να γνέφει, προσθέτει: «Μας έκανες λοιπόν αγόρι, όπως περίμενες;»

«Ναι, Αμύντα, είσαι σπουδαίος γεννήτορας». Ακόμα και τώρα, υπάρχει μια αιχμή στη φωνή της Ευρυδίκης, γιατί η φιλοφρόνηση αναγνωρίζει και την πρώτη του οικογένεια ως βασιλική.

Τα παιδιά πλησιάζουν. Ο Περδίκκας αγγίζει το βρέφος. «Μαμά, εγώ όχι πια μωρό. Τώρα μωρό αυτό». Όλοι γελάνε με τη δήλωσή του.

ε

Η Μαρνίκη κάθεται και ξαίνει το μαλλί για να το κάνει μετά νήμα. Η Ευρυδίκη ησυχάζει ξαπλωμένη και ικανοποιημένη που πρόσταξε να βγάλουν το κρεβάτι στη βεράντα για να παίρνει αέρα. Δίπλα της, ο μικρός Φίλιππος κοιμάται στην κούνια του. Από μακριά, ακούνε τη νεαρή Κλείφα που παίζει κρυφτό με την Ευρυνόη και τον Περδίκκα. Αλλά αυτή η σκηνή οικογενειακής ρουτίνας είναι απατηλή, γιατί μέσα της η Ευρυδίκη βράζει.

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

Ξαναθυμάται την αναχώρηση του Αμύντα. Ο μεγαλόσωμος, ντόμπρος και καλόκαρδος άντρας της στέκεται εκεί με τη βεβαιότητα ότι σε λίγες μέρες η Πέλλα θα είναι δική του. Ο Σπαρτιάτης Ευδαμίδας είναι πάνω στο άλογο και κοιτάζει τον Αμύντα περιφρονητικά, με ύφος αετού προς κοράκι. Ωστόσο, ο Πτολεμαίος, που σηκώνει το γιο της Αλέξανδρο και τον ανεβάζει στη σέλα του αλόγου του, φαίνεται ο πιο έξυπνος και σίγουρος. Αυτή η συνειδητοποίηση της προκαλεί υπερένταση: αν πρόκειται να πεθάνει κάποιος απ' αυτούς στην επίθεση, η Ευρυδίκη δε θέλει να είναι ο Πτολεμαίος.

Ποιον ξέρει από τα παιδικά της χρόνια; Τον Πτολεμαίο, τον ξάδελφό της. Γιατί αυτόν;

Πότε δεν ήταν σωστός; Πότε δεν έκανε αυτό που έπρεπε; Πότε δεν ήταν σίγουρος για τον εαυτό του; Πότε δεν μπόρεσε να προστάξει ή, αν ήταν κατώτερος σε βαθμό, να δώσει πρώτος το παράδειγμα;

Η Ευρυδίκη αναλογίζεται όλα αυτά τα χρόνια. Όταν ήταν δώδεκα, ο θείος της ήρθε να τους επισκεφθεί οικογενειακώς. Στο δείπνο, αναγγέλθηκαν επίσημα οι αρραβώνες του Πτολεμαίου με την Απολλωνίδα. Οι άντρες μιλούσαν για την προίκα της. Πλούσιος από τον πατέρα του και ξανά πλούσιος από την προίκα της γυναίκας του. Όμορφος χάρη στους θεούς, με το αίμα των Τημενιδών από την πλευρά της μητέρας του να κυλάει στις φλέβες του, θα μπορούσε άνετα να είναι ένας μακρινός, υπερόπτης πρίγκιπας. Ωστόσο, για εκείνη ήταν ελκυστικός κι έβρισκε την ίδια ευχαρίστηση στις συζητήσεις τους όπως με τους ισάξιους και μεγαλύτερούς του.

© Thomas Sundell, 2001 / © Εκδόσεις Μίνωας, 2007, 2019

ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Ο ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΓΕΝΙΑΣ

Όταν αναλαμβάνει τον θρόνο της μακεδονικής δυναστείας ο Φίλιππος, γιος του βασιλιά Αμύντα, ο μακεδονικός στρατός είναι αποδιοργανωμένος. Μέσα σε λίγα χρόνια όμως το κράτος της Μακεδονίας θα εξαπλωθεί πέρα από τα παλιά σύνορά του, σε όλα τα έθνη που το περιβάλλουν. Ο βασιλιάς του, ιδιοφυής πολιτικός, έμπειρος διπλωμάτης και ικανός στρατηγός, ενθαρρύνει τους μεικτούς γάμους, αντιμετωπίζει τις συνωμοσίες των μακεδονικών φατριών και οδηγεί με επιτυχία τον στρατό του κατά των βαρβαρικών εθνών. Η γέννηση του διαδόχου του, Αλέξανδρου, έρχεται να συμπληρώσει τη λαμπρή πορεία του μεγάλου βασιλιά των Μακεδόνων, ενός άνδρα που αγωνίστηκε μέχρι τέλους για τον λαό και τη γη του.

Μια καλοδουλεμένη τοιχογραφία εποχής με δεξιοτεχνικά δοσμένους χαρακτήρες και εντυπωσιακές λεπτομέρειες που ζωντανεύουν τη βασιλεία του Φιλίππου.

9 786180 212914
ISBN 978-618-02-1291-4
ΚΩΔ. 35122

www.minoas.gr